

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 590

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 24 iulie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 242 din 6 aprilie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (1) lit. a) și alin. (3) și art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	2–6
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
566. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către doamna Adriana Kalapis a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale.....	7
567. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Monaliza Elena Cîrstea a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Agenției Naționale pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați.....	7–8
568. — Decizie pentru numirea doamnei Elena-Oana Iacob în funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice.....	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 242

din 6 aprilie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (1) lit. a) și alin. (3) și art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea, în ședința publică din 30 martie 2017, a reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (1) lit. a) și alin. (3) și art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Florica Roman și Ovidiu Galea în Dosarul nr. 2.755/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 144D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 30 martie 2017, cu participarea reprezentantului Ministerului Public și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 6 aprilie 2017, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 11 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.755/1/2015, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. (1) lit. a) și alin. (3) și art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor**. Excepția a fost invocată de contestatorii Florica Roman și Ovidiu Galea, într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate de contestatorii Florica Roman, Raluca Cuc și Ovidiu Galea împotriva hotărârilor nr. 611, 612 și 613 din 10 iunie 2015 ale Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-au respins, ca neîntemeiate, contestațiile formulate de autorii excepției, în calitate de judecători, împotriva hotărârilor Secției pentru judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a dispus suspendarea din funcția de judecător, ca urmare a trimiterii în judecată pentru săvârșirea unor infracțiuni cu intenție.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin că prevederile art. 62 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 contravin dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Constituție, deoarece prezumția de nevinovăție se adresează, în egală măsură, atât judecătorului care statuează asupra cauzei, cât și altei persoane, autorități sau instituții ale statului, cu excepția Ministerului Public. Acest fapt naște, în sarcina autorităților statului, obligația negativă de a se abține de la acte de natură a viola dreptul inculpatului. Astfel, atât timp cât simpla soluție de trimitere în judecată a unei persoane are repercusiuni

pe plan profesional, prezumția de nevinovăție a persoanei este lipsită de efecte. Or, aceasta presupune chiar lipsa oricăror măsuri de natură punitivă sau care să determine persoana să resimtă consecințele unor fapte cu privire la care nu i s-a stabilit vinovăția, dincolo de orice dubiu rezonabil. Chiar și presupunând că prezumția de nevinovăție ar fi un drept susceptibil de limitări, se impune ca acestea să respecte exigențele art. 53 alin. (2) din Constituție. Or, raportat la textul art. 62 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004, limitarea nu este proporțională cu scopul vizat și are consecințe vădit discriminatorii. Astfel, în primul rând, actul prin care procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului nu este de natură să limiteze efectele principiului prezumției de nevinovăție prevăzut de dispozițiile art. 23 pct. 11 din Constituție și de art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Chiar dacă, din punct de vedere procedural, emiterea rechizitoriului reprezintă începerea unei alte faze a procesului penal, din punctul de vedere al prezumției de nevinovăție, situația judecătorului rămâne neschimbată. În al doilea rând, suspendarea din funcția de judecător se aplică general și invariabil tuturor judecătorilor cu privire la care s-a dispus trimiterea în judecată. Acesta este momentul la care legiuitorul a ales să se raporteze, respectiv să opteze pentru o restrângere a drepturilor judecătorului. Rațiunea acestei soluții rezidă în faptul că, potrivit Codului de procedură penală, la momentul întocmirii rechizitoriului, ar trebui să existe suficiente probe din care să rezulte că fapta există, a fost săvârșită de inculpat și acesta răspunde penal. Însă, în practica judiciară există nenumărate soluții de restituire a cauzei la procuror, din faza de cameră preliminară. Or, în măsura în care se ajunge la o soluție de trimitere în judecată nelegală, fapt care are grave consecințe asupra vieții profesionale a judecătorului și asupra reputației acestuia, apreciază că o asemenea limitare este nejustificată, lipsită de proporționalitate și contravine art. 23 alin. (11) raportat la art. 53 alin. (2) din Constituție. Cu atât mai mult cu cât o repunere în situația anterioară, în ipoteza restituirii cauzei la parchet, nu este posibilă, întrucât legea nu prevede printre cazurile de reintegrare în funcție și pe cel al restituirii cauzei. Practic, judecătorul din speță suportă consecințele unei trimiteri în judecată nelegale ca urmare a urmării penale efectuate în mod deficitar, neavând nici măcar posibilitatea de restabilire în funcție cu consecințele aferente, fără a adăuga aspectele de ordin moral. Revenind la scopul limitării, acesta este reprezentat de dorința legiuitorului de a preveni lipsa de imparțialitate a judecătorului în cauzele pe care le soluționează. Însă, din faptul că un judecător este trimis în judecată nu rezultă, invariabil, lipsa de imparțialitate a acestuia. O asemenea analiză se impune a se efectua în concret și nu în abstract, în mod general și indiferent de circumstanțele concrete ale situației. În plus, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a emis Hotărârea nr. 846bis/3.07.2014, prin care a stabilit că judecătorii sunt obligați să se abțină de la judecarea dosarelor care vizează fapte de corupție, în situația în care sunt anchetați de Direcția Națională Anticorupție, ca expresie a protecției aparenței de imparțialitate a acestora. Consideră că era suficientă adoptarea unei măsuri asemănătoare acesteia, respectiv, fie stabilirea unei obligații de abținere, fie mutarea judecătorului la o altă secție, măsuri care ar fi fost proporționale cu menținerea aparenței de imparțialitate. Totodată, arată că suspendarea din funcția de

judecător dispusă pentru o anumită perioadă, care se prelungește pentru câțiva ani (un proces penal durând în medie 3—4 ani), afectează sistemul judiciar. În prezent există un deficit de judecători, iar posturile judecătorilor suspendați din funcție nu pot fi ocupate, potrivit legii, pe perioada suspendării. În final, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 774 din 10 noiembrie 2015, prin care s-a constatat că dispozițiile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 sunt constituționale numai în măsura în care permit atacarea separată a hotărârii prin care se dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare. Or, susțin autorii excepției de neconstituționalitate, având în vedere că cele două situații sunt, practic, identice, o soluție similară se impune și cu privire la art. 62 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004.

5. Cu privire la art. 62 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, potrivit căruia, pe perioada suspendării din funcția de judecător, acestuia nu i se cuvin drepturile salariale, iar perioada respectivă nu constituie vechime în magistratură, autorii excepției arată că acestea contravin art. 16 alin. (1) și art. 23 alin. (11) din Constituție. Referitor la încălcarea art. 23 alin. (11) din Constituție susțin că, dacă simpla suspendare din funcție a judecătorului are valențe punitive, fiind disproporționată în raport cu scopul vizat, lipsa de remunerare și neconsiderarea perioadei pentru care operează suspendarea ca vechime în muncă sunt în mod evident și flagrant disproporționate. Un judecător suspendat din funcție nu dispune de mijloace prin care să realizeze venituri, să beneficieze de asigurare de sănătate sau alte mijloace de protecție socială. Repunerea în situația anterioară, la finalizarea procesului penal, nu are caracter general și efectiv și nu reprezintă o modalitate eficientă de reparare a prejudiciilor produse și prin prisma faptului că reintegrarea în funcție nu are loc potrivit materiei în care a fost specializat judecătorul. Referitor la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție susțin că se creează o diferență de tratament a magistraților, prin raportare la situații identice care poartă cu privire la alte categorii de funcționari publici, de exemplu polițiști. Astfel, art. 65 din Legea nr. 360/2002 stabilește o suspendare facultativă în cazul în care are loc punerea în mișcare a acțiunii penale față de polițist, situație care are drept consecință diminuarea drepturilor salariale la remunerația corespunzătoare gradului profesional pe care îl are, la nivelul de bază. În plus, suspendarea în sine echivalează cu o limitare a funcției polițistului la actele stabilite în scris de șeful unității. Prin urmare, măsurile adoptate în acest caz sunt mai ușoare decât cele prevăzute de Legea nr. 303/2004. Acest aspect nu are la bază motive obiective, astfel că discriminarea realizată față de judecători în raport cu prevederile referitoare la polițiști nu se justifică.

6. Cu privire la art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, autorii excepției susțin că acestea contravin art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece nu reglementează, printre cazurile de încetare a suspendării din funcție, și ipoteza în care judecata ia sfârșit prin restituirea cauzei la parchet, dispusă de judecătorul de cameră preliminară. Potrivit art. 3 alin. (6) din Codul de procedură penală, asupra legalității actului de trimitere în judecată și asupra legalității soluțiilor de trimitere în judecată se pronunță judecătorul de cameră preliminară. În măsura în care acesta constată că soluția nu este legală, dispune de mijloace prin care să remedieze neregularitatea. Raportat la prevederile art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet în situația în care, potrivit lit. a), rechizitoriul este neregularitar întocmit, dacă neregularitatea face imposibilă determinarea limitelor sau obiectului judecății și aceasta nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut de lege, iar potrivit lit. c), în situația în care procurorul nu a răspuns în termenul prevăzut de lege sau a solicitat restituirea cauzei. Astfel, în ipoteza în care are loc restituirea cauzei la parchet, soluția de trimitere în judecată, dispusă de parchet, nu se mai menține. Pe cale de consecință, nemaiaivând o soluție de trimitere în judecată, suspendarea obligatorie prevăzută la art. 62 alin. (1) lit. a) și c) din Legea

nr. 303/2004 nu se mai menține, fiind incidentă reintegrarea în funcția de judecător. O atare situație nu este prevăzută de Legea nr. 303/2004, fiind rezultatul unui vid de reglementare, ca urmare a intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală. Art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 prevede repunerea în situația anterioară doar dacă se dispune clasarea, achitarea sau încetarea procesului penal față de judecător. Această situație naște o diferență de tratament discriminatorie, raportată la temeiul finalizării procedurii de judecată. Judecata, *lato sensu*, începând în camera preliminară, se poate finaliza la acest moment ori în faza de judecată, respectiv, după finalizarea cercetării judecătorești și a dezbaterilor. Prin urmare, în funcție de momentul la care încetează judecata, persoana ale cărei fapte au făcut obiectul dosarului penal se poate găsi în două ipoteze. Dacă judecata ia sfârșit prin încheierea judecătorului de cameră preliminară care restituie cauza la parchet, inculpatul nu poate recurge la soluția prevăzută de art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, întrucât soluția respectivă nu se regăsește printre cele enumerate la acest articol. Însă, în ipoteza în care se dispune achitarea sau încetarea procesului penal, persoana în cauză are la îndemână toate remediile prevăzute de art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004. Între cele două situații există o diferență de tratament excesivă și nepermisă de prevederile Constituției. Este evident că prevederile Legii nr. 303/2004 nu au fost modificate ca urmare a intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală. Primul indiciu este menținerea clasării printre cazurile de încetare a suspendării. Or, suspendarea nu poate înceta prin clasarea cauzei, deoarece în Legea nr. 303/2004 nu există un temei care să justifice dispunerea suspendării din funcție ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale. Aceasta este reminiscența reglementării anterioare. Prin urmare, considerăm că nu a fost intenția legiuitorului de a exclude situația prezentată din cazurile de încetare a suspendării. O susținere în sens contrar ar contraveni art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 550, art. 551 pct. 2—4, art. 552 alin. (2) din Codul de procedură penală, raportat la art. 1 alin. (2), art. 3 alin. (6), art. 4 alin. (1) din Codul de procedură penală și art. 62 alin. (1) din Legea nr. 303/2004. Astfel, încheierea judecătorului de cameră preliminară prin care s-a dispus restituirea cauzei la parchet, pronunțată în soluționarea contestației, fiind definitivă de la pronunțare, potrivit art. 551 pct. 1 din Codul de procedură penală, și executorie, potrivit art. 550 din Codul de procedură penală, nu există niciun impediment procedural care să lipsească hotărârea de efectele sale juridice. În schimb, art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 împiedică producerea consecințelor juridice ale încheierii, lipsind-o practic, în parte, de caracter executoriu. Astfel, deși există o hotărâre definitivă și executorie care a invalidat soluția de netrimiteri în judecată, menținerea suspendării nemaiaivând un temei juridic, totuși, nu poate avea loc producerea consecințelor juridice ale acestora, respectiv repunerea în situația anterioară. Dispozițiile art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 încalcă art. 62 alin. (1) lit. a) din aceeași lege, întrucât, deși nu mai există o soluție de trimitere în judecată, suspendarea încetând, judecătorul se află în imposibilitatea exercitării eficiente a drepturilor prevăzute de lege.

7. În final, autorii excepției susțin că, prin Hotărârea nr. 1.219 din 6 noiembrie 2014, Consiliul Superior al Magistraturii a dispus că, în cazul în care judecătorul de cameră preliminară dispune, prin încheiere definitivă, restituirea cauzei la parchet, secția competentă din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii va adopta o hotărâre prin care va constata că temeiul care a fundamentat suspendarea nu mai subzistă, va constata încetarea suspendării și, pe cale de consecință, va dispune repunerea în situația anterioară a magistratului. Însă, în ciuda faptului că această hotărâre pare a rezolva problema în speță, atât timp cât legea nu prevede expres această posibilitate, justițiabilul nu are nicio garanție a constanței acestei opinii a Consiliului Superior al Magistraturii. În final, autorii excepției susțin că art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 este rezultatul

unei necorelări legislative ca urmare a modificării dispozițiilor procesual penale, însă produce efectele unei discriminări în sensul art. 16 alin. (1) din Constituție.

8. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Critica referitoare la pretinsa nesocotire a dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Constituție este nefondată, deoarece rațiunea măsurii suspendării din funcție a judecătorului sau a procurorului în situația trimiterii în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni, conform art. 62 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este aceea de asigurare a independenței și imparțialității sistemului judiciar, iar continuarea desfășurării activității de către un magistrat față de care se desfășoară un proces penal poate afecta încrederea în justiție și nu asigură aparența de imparțialitate. De asemenea, hotărârea de suspendare din funcție a unui magistrat nu reprezintă o decizie judiciară din care să se reflecte opinia că judecătorul sau procurorul este vinovat de săvârșirea unei infracțiuni, pentru a fi încălcată prezumția de nevinovăție. Suspendarea din funcție nu trebuie privită ca o sancțiune impusă magistratului, fără a exista o hotărâre penală de condamnare, ci ca o măsură ce se dispune în baza legii, pentru asigurarea independenței și imparțialității sistemului judiciar. În ceea ce privește situația particulară din speță, aceea în care s-a pronunțat o soluție nedefinitivă de restituire a cauzei la parchet, fără ca legiuitorul să prevadă încetarea suspendării din funcție a magistratului, instanța apreciază că aceasta vizează interpretarea textelor legale și nu neconstituționalitatea acestora. Instanța apreciază că și critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție este nefondată. Așa cum a reținut și Curtea Constituțională în jurisprudența sa, principiul egalității în drepturi, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție, presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, iar situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, deosebire de tratament care trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. În speță, instanța apreciază că nu există situații distincte între magistrați și polițiști cu privire la drepturile salariale convenite pe perioada suspendării din funcție.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Este de competența legiuitorului să aprecieze situațiile care pun în pericol prestigiul și independența justiției, considerându-se că trimiterea în judecată este un incident procedural suficient de serios care creează suspiciuni în ceea ce privește probitatea magistratului și posibilitatea acestuia de a continua activitatea (legiuitorul putând opta și pentru alte soluții legislative, cum ar fi suspendarea din funcție în cazul începerii urmăririi penale sau la punerea în mișcare a acțiunii penale față de magistrat). Însăși rămânerea în funcție a unui magistrat trimis în judecată ar putea să afecteze principiile unei justiții independente consacrate de dispozițiile constituționale, atât timp cât împărțirea dreptății se face de o persoană care este ea însăși supusă cercetării judecătorești pentru o faptă penală. De altfel, și în cadrul Opiniei nr. 18/2015 a Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni se menționează următoarele: „Având în vedere importanța eticii și integrității în încrederea publică ce se acordă sistemului judiciar, judecătorii trebuie să fie integri atât în exercitarea funcției lor oficiale, cât și în viața privată și pot fi trași la răspundere dacă atitudinea lor nu se încadrează în normele acceptate. Acordarea de către societate a acestei puteri și încrederi extinse către magistrat presupune în mod obligatoriu existența unor mecanisme pentru a sancționa magistratul, chiar cu

suspendarea sau îndepărtarea din magistratură în cazuri temeinic justificate și grave care afectează această încredere. Este cazul particular al faptelor de corupție care afectează în mod fundamental încrederea publică în imparțialitatea și independența justiției”. Astfel, suspendarea din funcție în acest caz nu reprezintă o sancțiune de natură penală, ci o măsură de natură să protejeze interesele și imaginea justiției, măsură instituită de legislația care reglementează statutul magistraților. Restituirea cauzei la parchet în procedura camerei preliminare este o procedură care nu afectează caracterul suspendării din funcție de măsura specifică statutului magistraților. În ceea ce privește încălcarea principiului nediscriminării, autorii excepției nu motivează în ce mod și față de cine suspendarea din funcție a magistratului este discriminatorie. În Codul muncii se reglementează cu titlu general suspendarea contractului de muncă la inițiativa angajatorului în cazul în care salariatul a fost trimis în judecată pentru fapte penale incompatibile cu funcția deținută, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. Însă, argumentele prezentate referitoare la protejarea intereselor și imaginii justiției sunt valabile doar în ceea ce privește magistrații al căror statut este reglementat de înseși dispozițiile constituționale (începând cu art. 124), nu și cu privire la alte categorii profesionale în legătură cu care subzistă alte considerente ale instituirii unei astfel de măsuri.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale pentru argumentele prezentate în punctele de vedere transmise Curții Constituționale și reținute în deciziile nr. 1.556 din 6 decembrie 2011 și nr. 1.072 din 14 octombrie 2008.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 62 alin. (1) lit. a) și alin. (3) și art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 62 alin. (1) lit. a): „*Judecătorul sau procurorul este suspendat din funcție în următoarele cazuri: a) când a fost trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni;*”;

— Art. 62 alin. (3): „*În perioada suspendării din funcție, judecătorului și procurorului nu i se plătesc drepturile salariale. Această perioadă nu constituie vechime în magistratură.*”;

— Art. 63 alin. (2): „*Dacă se dispune clasarea, achitarea sau încetarea procesului penal față de judecător ori procuror, suspendarea din funcție încetează, iar acesta este repus în situația anterioară, i se plătesc drepturile bănești de care a fost lipsit pe perioada suspendării din funcție și i se recunoaște vechimea în magistratură pentru această perioadă.*”

15. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 23 alin. (11) potrivit căruia, „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată*” și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, inițial, art. 62 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 prevedea că judecătorul sau procurorul este suspendat din

funcție „când a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva sa prin ordonanță sau rechizitoriu”. Ulterior, însă, prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, art. 62 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004 a fost modificat în sensul că judecătorul sau procurorul este suspendat din funcție „când a fost trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni”. În expunerea de motive a acestei legi se motivează intervenția legislativă prin faptul că au fost modificate unele dispoziții privind statutul, drepturile și obligațiile anumitor categorii de personal — judecătorii și procurorii, polițiștii, funcționarii publici și funcționarii publici cu statut special —, pentru a asimila la nivelul legislației penale speciale și extrapenale efectele noilor categorii de măsuri preventive neprevăzute de legislația anterioară, precum arestul la domiciliu și controlul judiciar, cât și scopul corelării cu noile soluții de netrimitere în judecată, respectiv de soluționare a acțiunii penale fără condamnare, prevăzute de Codul de procedură penală.

17. Prevederile art. 62 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004, în varianta anterioară, potrivit cărora suspendarea din funcție avea loc la punerea în mișcare a acțiunii penale, au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 1.556 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 6 februarie 2012, Curtea reținând că „împrejurarea că nici secțiile Consiliului Superior al Magistraturii și nici Plenul acestuia nu analizează natura și gravitatea acuzării în materie penală, fapta concretă pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală, forma de vinovăție, faptul dacă are sau nu legătură cu activitatea exercitată de magistrat și urmările produse, ci doar constată dacă a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva magistratului prin ordonanță, sau rechizitoriu, decurge din lege, iar o astfel de soluție legislativă este justificată de activitatea judiciară desfășurată de judecători în scopul îndeplinirii justiției și de procurori în scopul apărării intereselor generale ale societății, a ordinii de drept, precum și a drepturilor și libertăților cetățenilor, nefiind permis ca un judecător sau procuror împotriva căruia s-a început acțiunea penală să își mai poată îndeplini aceste activități”.

18. Cât privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea prezumției de nevinovăție, consacrată de dispozițiile art. 23 alin. (11) din Constituție, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.553 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 7 februarie 2012 — referitoare la prevederile din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici potrivit cărora raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public a fost trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h) din Legea nr. 188/1999 — a reținut că „sanctiunea administrativă a suspendării funcționarului public din funcția publică pe care acesta o deține, în cazul în care s-a dispus trimiterea sa în judecată, are ca finalitate protejarea autorității sau a instituției publice față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale săvârșite de către funcționarul public. Or, ținând cont de natura administrativă a acestei măsuri, nu se pune problema nerespectării prezumției de nevinovăție, care va trebui însă respectată pe tot parcursul desfășurării întregului proces penal pornit împotriva respectivului funcționar public, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.” Aceste considerente sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 303/2004, raportată la art. 23 alin. (11) din Constituție, privind prezumția de nevinovăție.

19. Curtea reține că, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prezumția de nevinovăție prevăzută de art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este relevantă nu numai în acțiunea penală, dar și în alte cauze în care instanțele naționale nu au

trebuit să stabilească problema vinovăției, scopul său esențial fiind să prevină orice autoritate națională să reflecte opinia că reclamantul este vinovat înainte ca acesta să fie găsit vinovat conform legii. În acest sens s-a pronunțat instanța de contencios al drepturilor omului în Cauza *Teahanciu împotriva României*, prin Decizia de inadmisibilitate din 22 noiembrie 2011, paragraful 17. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că cererea reclamantului privind încălcarea dreptului său la prezumția de nevinovăție din cauza suspendării din funcție în momentul trimiterii în judecată este în mod vădit nefondată și trebuie respinsă, deoarece suspendarea sa era obligatorie și automată conform Legii nr. 188/1999 și nimic din această lege nu arată că scopul măsurii de suspendare ar fi unul punitiv, ci mai degrabă de precauție și provizoriu, în măsura în care privește apărarea interesului public prin suspendarea din funcție a unei persoane acuzate de comiterea unei infracțiuni de serviciu, și, astfel, de prevenire a altor posibile acte similare sau consecințe ale unor asemenea acte (paragraful 19). Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai reținut că, și în absența unui scop punitiv, trebuie evaluat impactul acestei măsuri asupra drepturilor individuale apărate la art. 6 paragraful 2 din Convenție și, în mod special, trebuie să se țină seama de garanțiile prevăzute de lege în acest sens, menționând că dispozițiile relevante din Legea nr. 188/1999 prevăd că, la terminarea procesului, persoana este repusă în funcție dacă nu a fost găsită vinovată, cu plata retroactivă a salariului (paragraful 20).

20. Cât privește invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 774 din 10 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 6 ianuarie 2016, prin care s-a constatat că dispozițiile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 sunt constituționale numai în măsura în care permit atacarea separată a hotărârii prin care se dispune suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare, Curtea constată că nu se poate reține existența unor similitudini cu excepția de neconstituționalitate de față, deoarece, potrivit art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii privind drepturile și cariera judecătorilor și procurorilor pot fi atacate cu contestație la Înalta Curte de Casație și Justiție, prezenta excepție fiind invocată în cadrul unei cauze de contencios având ca obiect soluționarea contestației împotriva unor hotărâri ale Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a constatat suspendarea din funcția de judecător, ca urmare a trimiterii în judecată.

21. Cu privire la art. 62 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, potrivit căruia pe perioada suspendării din funcția de judecător, acestuia nu i se cuvin drepturile salariale, iar perioada respectivă nu constituie vechime în magistratură, autorii excepției arată că acestea contravin art. 16 alin. (1) și art. 23 alin. (11) din Constituție. Referitor la pretinsa încălcare a art. 23 alin. (11) din Constituție, Curtea reține că sunt valabile aceleași considerente cu cele reținute la paragrafele 19 și 20 ale prezentei decizii.

22. Referitor la pretinsa încălcare a art. 16 alin. (1) din Constituție, prin faptul că se creează o diferență de tratament a magistraților, prin raportare la alte categorii de funcționari publici, de exemplu, polițiști, Curtea constată că nu poate fi primită comparația făcută de autorii excepției, deoarece cele două categorii profesionale au statute diferite. Astfel, potrivit art. 27²¹ alin. (2) din Legea nr. 360/2002 privind statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, „*Polițistul este pus la dispoziție când față de acesta s-a pus în mișcare acțiunea penală, cu excepția situației în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare pentru o infracțiune din culpă care nu este în legătură cu serviciul.*”

23. Referitor la prevederile art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, autorii excepției susțin că acestea contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece nu reglementează, printre cazurile de încetare a suspendării din funcție, și ipoteza în care judecata ia sfârșit prin restituirea cauzei la parchet, dispusă de judecătorul de cameră preliminară. Astfel, susțin că, nemaiavănd o soluție de trimitere în judecată, suspendarea obligatorie prevăzută la art. 62 alin. (1)

lit. a) și c) din Legea nr. 303/2004 nu se mai menține, fiind incidentă reintegrarea în funcția de judecător, iar o atare situație nu este prevăzută de Legea nr. 303/2004, fiind rezultatul unui vid de reglementare, ca urmare a intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală. Curtea reține că litigiul în cadrul căruia a fost invocată excepția de neconstituționalitate are ca obiect soluționarea contestației formulate de contestatorii Florica Roman, Raluca Cuc și Ovidiu Galea împotriva hotărârilor nr. 611, 612 și 613 din 10 iunie 2015 ale Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-au respins ca neîntemeiate contestațiile formulate de autorii excepției, în calitate de judecători, împotriva hotărârilor Secției pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a dispus suspendarea din funcția de judecător, ca urmare a trimiterii în judecată pentru săvârșirea unor infracțiuni cu intenție. Prin urmare, obiectul litigiului în cadrul căruia a fost invocată excepția de neconstituționalitate îl constituie soluționarea cauzei de contencios administrativ privind legalitatea hotărârilor de suspendare din funcție a judecătorilor.

24. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că, ulterior suspendării din funcție ca urmare a trimiterii în judecată, prin încheiere definitivă pronunțată de judecătorul de cameră preliminară, s-a dispus, în temeiul art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală, restituirea cauzei la parchet. Curtea reține că efectul soluției judecătorului de cameră preliminară de restituire a cauzei la parchet este acela că dispoziția de trimitere în judecată nu își mai produce efecte, astfel încât măsura suspendării din funcție a magistratului nu mai subzistă. În același sens este Hotărârea nr. 1.219 din 6 noiembrie 2014 a Consiliului Superior al Magistraturii, prin care a dispus că, în cazul în care judecătorul de cameră preliminară dispune, prin încheiere definitivă, restituirea cauzei la parchet, „pentru ca judecătorul sau procurorul suspendat să fie repus în funcție, nu este suficient ca încheierea de restituire a cauzei la parchet să fie definitivă, ci este necesară adoptarea unei hotărâri de către secția competentă din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, prin care să se constate că temeiul de fapt care a determinat suspendarea din funcție a magistratului nu mai subzistă, motiv pentru care și măsura suspendării din funcție trebuie să înceteze”. Curtea reține că dispozițiile art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 prevăd cazurile de încetare a suspendării din funcție a judecătorului sau procurorului, și anume clasarea, achitarea sau încetarea procesului penal față

de judecător ori procuror. Prin urmare, dispozițiile art. 63 alin. (2) reglementează, ca motiv de încetare a suspendării din funcție, situațiile în care s-a soluționat cauza penală. Or, autorii excepției nu se află în niciuna dintre aceste situații de soluționare a cauzei penale, ci în situația restituirii cauzei la parchet, astfel că dispoziția de trimitere în judecată nu își mai produce efecte.

25. Așadar, Curtea constată că dispozițiile art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 referitoare la cazurile de încetare a suspendării nu au efecte asupra cauzei de contencios administrativ care are ca obiect legalitatea hotărârii de suspendare din funcție. În concluzie, din moment ce, în speță, nu s-a pus în discuție nicio hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii privind respingerea cererii de încetare a suspendării din funcție (consecință a încheierii definitive a judecătorului de cameră preliminară prin care a dispus restituirea cauzei la parchet), ci litigiul în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate vizează hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a dispus măsura suspendării din funcție, Curtea constată că dispozițiile art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 nu au legătura cu cauza în cadrul căreia s-a invocat excepția de neconstituționalitate.

26. De altfel, autorii excepției au solicitat încetarea măsurii suspendării din funcție, iar, prin Hotărârea nr. 179 din 24 februarie 2016, Consiliul Superior al Magistraturii — Secția pentru judecatori a constatat încetarea măsurii suspendării din funcție și repunerea în funcția de judecător, însă a respins repunerea în situația anterioară în ceea ce privește vechimea în magistratură, drepturile salariale și dreptul la concediu de odihnă pentru perioada anterioară. Prin Decizia nr. 2.650/18 octombrie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ a anulat Hotărârea nr. 244 din 17 martie 2016 a Plenului și Hotărârea nr. 179 din 24 februarie 2016 a Secției pentru judecatori și a obligat intimatul Consiliul Superior al Magistraturii să emită o hotărâre prin care să repună în situația anterioară pe contestatari în privința drepturilor salariale și a vechimii în magistratură pentru perioada cuprinsă între data suspendării din funcție și până la data repunerii în funcție.

27. În concluzie, întrucât, potrivit art. 29 alin. (1) teza finală din Legea nr. 47/1992, dispozițiile de lege care formează obiect al excepției de neconstituționalitate trebuie să aibă legătură cu soluționarea cauzei, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 este inadmisibilă.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florica Roman și Ovidiu Galea în Dosarul nr. 2.755/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 62 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar.
Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 aprilie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI
GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare,
de către doamna Adriana Kalapis a funcției publice vacante
din categoria înalților funcționari publici de secretar general
al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale**

Având în vedere propunerea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale formulată prin Adresa nr. 4.017 din 17 iulie 2017, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/12.946/M.B. din 18 iulie 2017, precum și Avizul favorabil nr. 42.803/2017 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către doamna Adriana Kalapis a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), art. 89 alin. (2¹) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Adriana Kalapis exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 24 iulie 2017.
Nr. 566.

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar,
de către doamna Monaliza Elena Cîrstea a funcției publice
vacante din categoria înalților funcționari publici
de secretar general al Agenției Naționale pentru Egalitatea
de Șanse între Femei și Bărbați**

Având în vedere propunerea Agenției Naționale pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați, formulată prin Adresa nr. 2.715/SERUA/CL din data de 24 iulie 2017, precum și Avizul favorabil nr. 41.757/2017 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Monaliza Elena Cîrstea a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Agenției Naționale pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Monaliza Elena Cîrstea exercită, cu caracter temporar, funcția publică

vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Agenției Naționale pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 24 iulie 2017.
Nr. 567.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**pentru numirea doamnei Elena-Oana Iacob în funcția de
secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Elena-Oana Iacob se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Finanțelor Publice.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 24 iulie 2017.
Nr. 568.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

